

man har Brug for, for at faa de dygtigste frem.

Jeg har her en Oversigt over Lønningerne ved et af Landets større Andels-slagterier. Det ses heraf, at Direktøren har en Løn i 1926, altsaa efter det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Mening det 2det Nedgangsjaar for Landbruget, af 18 000 Kr. foruden Bolig, Lys og Varme. Det er altsaa en Gage, som overgaaer Ministergagerne. Bogholderen har en Løn paa godt og vel 7 000 Kr., Disponenten 5 000 Kr., Slagtermesteren 7 700 Kr., Pølsemeisteren 5 600 Kr., Maskinmesteren ligeledes 5 600 Kr., 1ste Dyrslæge 15 000 Kr., 2den Dyrslæge næsten 8 000 Kr. og 3die Dyrslæge 5 230 Kr. En Kontrolør har 4 748 Kr., Kontorpersonalet — 6 mandlige Kontorister og 4 Damer — har i alt faaet en Løn af 29 730 Kr., det er ikke specificeret, men i Gennemsnit vil det være ca. 3 000 Kr., og 69 Arbejdere har faaet 64 Kr. om Ugen, altsaa, da det er fast Arbejde hele Aaret igennem, ca. 3 200 Kr. pr. Arbejder, foruden at der har været Overarbejde for disse Arbejdere til et samlet Beløb af 3 685 Kr. Nu ved jeg vel, at Slagterierne er de Andelsforetagender, som betaler de højeste Lønninger, og at der vel i det Aar, vi nu er kommet ind i, vil foregaa nogle Reduktioner i disse Lønninger, men jeg skulde tage meget fejl, hvis disse Reduktioner vil komme til at betyde noget videre i Sammenligning med den store Nedskaering, som man nu her vender sig med imod Tjenestemændene netop i indeværende Aar. Og saa maa det dog ikke glemmes, at de nævnte Lønninger ligger endog meget højt over, hvad Tjenestemænd med tilsvarende Uddannelse oppebærer i Statens Tjeneste. Nu glemmer jeg ikke, at Tjenestemændene i Statens Tjeneste har Pensionsretten og har den mere faste Udsigt for Fremtiden i Sammenligning med de her nævnte private, men det kan ogsaa godt tages i Betragtning, og endda vil Staten staa langt tilbage med Hensyn til Lønydelser til sine Tjenestemænd.

Jeg er dog slet ikke blind for — mit Parti er det heller ikke —, at de Vanskeligheder, som vort Samfund er inde i for Tiden, vil medføre en Nedgang i Tjenestemændenes Løn, forudsat da, at det ikke skulde være saadan, at vi nu har naaet Bunden, og at den nærmeste Fremtid vil vise en Opgang. Naar vi derfor fra vor Side ønsker at udskyde Lønreguleringen, saa er det, fordi vi mener, at denne skal ikke foregaa under en Panikstemning som den, vort Samfund erhvervsmæssigt er inde i i Øjeblikket. Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg ud-

talte sig noget i samme Retning, idet han sagde, man skulde ikke bruge et Depressionsaar som Sammenligning, og jeg var glad ved den Udtalelse fra det ærede Medlem og haaber, at hans Parti vil tage det til Følge og vil mene, at det er urigtigt at lægge netop et saadant, det dybest liggende, Aar, erhvervsmæssigt set, til Grund for Tjenestemændenes fremtidige Løn. Nej, en saadan Overvejelse maa foregaa gennem en rolig og saglig Overvejelse af de forskellige Vilkaar og Muligheder, og jeg nærer da heller ingen Tvivl om, at under saadanne Forhold vil Tjenestemændene ogsaa være villige til at indgaa i en Forhandling. Det er ogsaa kun, hvad man maatte vente sig, thi, som det saa ofte er blevet sagt fra Tjenestemændenes Side, de ønsker ikke en Særstilling i Samfundet, de ønsker at dele Kaar med Landets andre Borgere. Men netop her forekommer det mig, at den højtærede Minister har grebet denne Sag yderst uheldigt an. Ikke alene har han vist sin Mangel paa Forhandlingsevne overfor Tjenestemændene, men han er nær ved, synes det mig, at have givet det Udseende af, at det ogsaa er Villien, det skorter paa.

Den højtærede Minister ved af mange tidligere Forhandlinger, at paa eet Punkt møder han en samlet Modstand hos Tjenestemændenes Repræsentanter, og det er, naar han vil indføre Forsørgerprincippet i Tjenestemændenes Aflønning. Han ved, at Tjenestemændene paa dette Punkt har staaet fast samlet, lige siden Tjenestemandsloven i 1919 var til Behandling og indtil i Dag. Han ved, at Tjenestemændene ser saaledes paa det, at man ikke for Tjenestemændene bør gennemføre en isoleret Foranstaltning i den Retning. Skulde et Forsørgertillæg overhovedet gennemføres, maatte Spørgsmaalet rejses i Forbindelse med en almindelig Sociallovgivning, der ikke blot gjaldt Tjenestemændene, men den hele Befolkning. For Tjenestemændene faar dette Forsørgertillæg Form af en Understøttelse og ikke af en Løn, og derfor staaer alle Tjenestemænd enige i Kravet om, at Forholdet mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere maa ordnes efter skattemæssige Hensyn. Heri er mit Parti enigt med Tjenestemændene. Men saadan gaar det ikke med den højtærede Minister. Hver Gang han har staaet overfor en Forhandling med Tjenestemændenes Repræsentanter om Lønsørgsmaal, har han haft et lille Stykke Forsørgertillæg med. Den højtærede Minister begyndte i 1921 med at foreslaa Dyrtilstillægget afpasset efter Forsørgerstilling, men, siger den højtærede Minister — det